

та си иска да го пробведе; но една чета Пилосцы обиколи Нестора.

Тогази облакъ отъ стрѣлы затули небето и покри сичкытъ вонтели. Чувахъ са само жалнытъ гласове на умирающытъ и трѣсъкътъ отъ оржжіята на падающытъ въ сраженіето; земята стенияше подъ куповетъ на умрѣлытъ, потоцы отъ кръвъ течахъ отъ сѣка страна. Беллона и Марсъ съ адекытъ Фуріи облечены въ одежды потънжлы въ кръвъ не можахъ да насытіжтъ кръвожаднытъ си очи на туй зрѣлице и подкладахъ безпрестанно яростьта въ сърцата. Тѣзи божества, враждебны на человѣцытъ отпжждахъ отъ сърцата и на двѣтъ страны сѣко человѣколюбіе, умѣренното мжжество и сѣка милость. Въ този шумъ отъ побѣсенѣлы вонтели не маше друго, освѣнъ кланье, мщеніе, отчаяніе и скотска ярость: мѣдрата и непобѣдима Паллада като видѣ туй человѣкоубійство осѣти ужасъ и си отвърнж лицето.

Между туй Филоктитъ, като пристживаше полека и държеше въ рѣцѣтъ си стрѣлытъ на Херкулеса, отиваше да изхогне на Нестора. Адрастъ, като не можаше да досѣгне честния старецъ, стрѣляше отъ далечъ на Пилосцытъ отъ които мнозина испроводи въ адъ. Той бѣ вече навилъ на Ктезилая, който бѣше толкози бързоногъ въ тичаньето, щото едва оставахъ слѣды отъ стжжкытъ му на пѣсѣка, и надминуваше въ отечеството си найбързытъ струи на рѣкытъ Еврота и Алфея. У краката му бѣхъ падежли Евтифронъ, похубавець отъ Илла и искусенъ ловець като Ипполита; Птерилай, който бѣ придружилъ Нестора на обсадата на Троя, и кого то самъ Ахилъ обичаше за храбростьта и силата му; Арилогитонъ, който, като са былъ окжпаль, както казвагъ, въ водытъ на рѣката Ахелоя, получилъ тайно отъ тогози рѣчный богъ свойството да зема сѣкакъвъ образъ. Дѣйствително, той бѣше толкози гѣвкавъ и бързъ въ движеніята си щото са отърваше отъ найѣкытъ рѣцѣ, но Адрастъ съ едно пробаданье съ коніето си направи го неподвиженъ, и душата му исхвъркнж заедно съ кръвьта му.

Несторъ, който гледаше найхрабрытъ си воеводи да паджтъ подъ рѣката на Адраста, както златытъ класове, по жетва, падатъ подъ острия сѣрпъ на неумори-